

2013
3

zpravodaj

sboru Českobratrské církve evangelické v Ostravě

JEŽÍŠ V POSTMODERNÍ DOBĚ:
Ross Watson - podle Caravaggia

Biblický úvodník

„Říkali: „Jiné zachránil, sám sebe zachránit nemůže.““

Marek 15,31b

Poslední lidská reakce, s níž se podle evangelisty Marka setkal Ježíš na této zemi, byl výsměch. Náhodní jeruzalémští kolemjdoucí, procházející pod jeho křížem, potřásali hlavou a uráželi ho, židovští velekněží a zákoníci se mu někde doma mezi sebou posmívali, spolu s ním křížovaní povstalci jej tupili. Posměch zdola i ze strany, výsměch na veřejném prostranství i v uzavřené společnosti, zesměšňování od lidí bezvýznamných i významných.

Jako kdyby nestačilo ono instituční zesměšnění při Ježíšově židovském výsledku ve čtvrtek v noci a římském výsledku v pátek zrána, doprovázeném pliváním do obličeje a bitím po hlavě, o němž nás zpravují Matouš, Marek i Lukáš. Musí přijít ještě další, spontánní, neorganizovaný výsměch v posledních hodinách Ježíšova života. Ty, kdo Ježíše soudili a odsoudili, ty, kdo s ním byli odsouzeni, i ty, jimž byl lhostejný, spojovalo přesvědčení, že záchrana vlastního života v situaci krajního ohrožení je

povinností každého normálního člověka. Pokud si někdo namlouvá, že existuje nějaký vyšší statek, než je lidský život tady na zemi, je povinen se z tohoto svého přesvědčení zodpovídat. Ve jménu čeho jsi, Ježíši, pohrdl životem, respektive smrtí? Budeš s to přesvědčivě prokázat oprávněnost svého mesiášského nároku? Ježíšovi se neposmívali sadističtí zvrhlíci, nýbrž náboženští ideologové a životní pragmatici. Pro obojí je Ježíš mesiášský – uchýlím se k tomuto odióznímu komunistickému označení chartistů ze sedmdesátých let minulého století – ztroskotanec a samozvanec. Dávají mu poslední příležitost předvést, co umí: „Zachraň sám sebe.“

Sebezáchranu si shodně představují jako sestoupení s kříže. Kdyby to však Ježíš učinil, projevil by se jako člověk obdařený mimořádnou božskou mocí, jako nadčlověk, ale nikoli jako Mesiáš Izraele, jako ten, kdo přichází od Boha, kdo je z Boha.

Obecný posměch, dovolávající se Ježíšova výroku o mesiášské moci zbořit a postavit jeruzalémský chrám, vložil evangelista do úst kolemjdoucích. Konkrétní výsměch, připomínají Ježíšovo mesiášské působení mezi lidmi, vložil evangelista do úst lidí pro to zvláště kvalifikovaných. Vyřknou ho Ježíšovi soudci, tehdejší faráři a theologové. Zní: „*Jiné zachránil, sám sebe zachránit nemůže.*“ Obě věty jsou pravdivé, byť každá poněkud jinak. Ano, jiné zachránil. Ano, sám sebe zachránit nemůže.

Jiné zachránil. To je konstatování faktu. Židovští předáci byli dobře informováni. Zachránil ty, které uzdravil, které vyléčil z nemoci ducha a těla, které vyvedl z jejich sociální izolovanosti, kterým otevřel cestu ze špatné do dobré společnosti, které vrátil životu. Ty všechny zachránil, a nebylo jich málo. *Mnohé zachránil*, mohli bychom říci; posledním z nich byl vyměněný omilostněný povstalec Barabáš. Jakkoli neuzdravil všechny nemocné ve svém dosahu, jakkoli neobrátil na správnou cestu všechny celníky a všechny nevěstky, nezaslouží si přesto náš obdiv? Cožpak

neobdivujeme ty, kdo zachraňují jiné? Hasiče a záchranáře při povodních a požárech? ALBERTA SCHWEITZERA, který zanechal teologie a muziky, zavřel Nový zákon a varhany a farářský a profesorský talár vyměnil za doktorský plášť v Lambaréné. Neskláníme s v úctě před každým, kdo daruje neznámým svou krev, příbuznému jednu svou ledvinu? Rok co rok vyznamená prezident na Hradě nějakého teenagera, který bez zaváhání skočil do reky pro topící se batole. Příběh německého obchodníka OSKARA SCHINDLERA, který zachránil více než tisíc Židu před smrtí ve vyhlazovacím táboře, nás dojímá k slzám. Proč tedy ten posměch na adresu nazaretského záchranáře? Protože si myslíme, že zvolil neefektivní taktiku zachraňování?

Sám sebe zachránit nemůže. To má být rovněž konstatování faktu? Slovo „nemohl“ může znamenat *objektivní nemožnost*. Tak to zřejmě mysleli židovští kněží a zákoníci: Není v silách člověka zlomit neřád světa, konkretizovaný pro ně do římské okupace Palestiny. JAN PALACH nás přece v lednu 1969

také nemohl zachránit před sovětskými okupanty a zřejmě ani před husákovskou normalizací. Slovo „nemohl“ ovšem může vyjadřovat i subjektivní nemožnost. Tak to židovští kněží a zákoníci podle všeho nemysleli. Ale co když nechtěně pronesli „prorocství“, jako v Janově evangeliu velekněz toho roku KAIFÁŠ svým pověstným výrokem „Je lépe, aby jeden člověk zemřel za lid, než aby zahynul celý národ“ (Jan 11,50), výrokem, v němž jako by se v náznaku hlásila ke slovu budoucí pavlovská theologie zástupné oběti, ne-li přímo proslulá satisfakční theologie velkého theologa středověku sv. ANSELMA Z CANTERBURY? Tedy: že se nemohl zachránit, protože se zachránit *nechtěl, nesměl, neměl*? Protože *kdyby zachránil sebe, nezachránil by jiné*? Kdo sleduje ježíšovskou logiku, může – nebo musí? – dospět k apriornímu postulátu: *Jestliže doposud šel cestou ne-záchrany, nemůže v rozhodující okamžik sejít na sceně sebe-záchrany*. Cožpak neexistuje něco jako zástupná smrt, smrt jednoho místo

druhého, život obětovaný ve prospěch jiného života? Obdivujeme dobrodince lidstva, kteří zapomínají na sebe, protože na sebe mohou pomyslet až na posledním místě? Například polského františkána MAXMILIÁNA KOLBEHO, který se nabídl nacistickým katanům výměnou za otce početné rodiny: „život za život“? Proč tedy ten posměch na adresu *nazaretského dobrodince*? Protože si myslíme, že se řídil utopickou ideologií záchrany?

Theolog přidržující se Nového zákona bude tvrdit, že se Ježíš zachránit „nemohl“: *Nezachránil se, protože nechtěl*. Kdyby totiž Ježíš zachránil sebe sama, zůstal by *kdekdo nezachráněný*: například Adam a Eva, Sokrates a Antígona, evangelista Marek a apoštol Pavel, oběti přírodních katastrof a válečných konfliktů našich dnů, svými rodiči nade všechno milované dítě, jehož dny na dětské onkologii jsou už sečteny nebo jen Pánu Bohu známá babička, která včera zemřela v některém z domovu důchodců. Kdyby Ježíš zachránil sebe sama, zůstali

bychom my ostatní nezachránění. Protože nezachránil sebe sama, mohl zachránit *mnohé*, kdo žili před ním i kdo budou žít po něm. Protože *tenkrát* nezachránil sebe sama, zachránil nás, jak tu *dnes* sedíme. „*Věřohodné je to slovo a zaslouží plného souhlasu – napíše žák apoštola Pavla: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já k nim patřím na prvním – a dovolte mně dodat: a my nikoli na posledním – místě.*“ (1.Timoteovi

1,15) Ten, který nezachránil *sebe*, zachránil *všechny kromě sebe*. Být křesťanem/křesťankou znamená zařadit do tohoto zástupu zachráněných. Věřit v Pána Ježíše Krista, jehož příběh umučení jsme dnes vyslechli, znamená věřit, že on na Golgotě zachránil i *mě*. Kdybych uměl zpívat, zanotoval bych teď s jedním spoluhříšníkem poslední slova jeho songu *Děkuji: „Beránku, děkuji, marně jsi neumíral.“ Amen.*

Jan Štefan

Ze sborového života

USNESENÍ STARŠOVSTVA ZE DNE 13. 2. 2013

I. PERSONÁLNÍ

✓ **Hledání druhého kazatele**

Jan Lukáš – skupinka mající na starosti hledání faráře navštívila br. faráře a setkala se s příznivou odezvou, ze vzájemné diskuse vyplynul vážný zájem br. f. o místo v Ostravě, rodina je ochotna přijet v první březnovou neděli, účastnit se bohoslužeb a neformálně si pohovořit.

Proběhla také diskuse o tom, zda hledáme (obecně) prvního kazatele či druhého. Staršovstvo se usneslo, že do jednání s tím kterým kandidátem se půjde již s konkrétní nabídkou, která se ale může případ od případu lišit (podle zkušeností kandidáta a také domluvy se sestrou farářkou).

II. ORGANIZAČNÍ

✓ **Situace dětí ve sboru** – s. farářka prezentovala staršovstvu aktuální situaci a výhled do několika dalších let (nedělní škola, dorost,

konfirmační cvičení) včetně toho, kdo bude do jednotlivých skupinek pravděpodobně spadat. Z uvedeného bylo patrné, že dle kartotéky bude mít sbor brzy málo dětí. Sestra farářka uvedla několik možností, jak se toto pokusit změnit: náboženství ve školách, karneval, pořádání paranáboženských aktivit.

✓ **Výroční sborové shromáždění**

Staršovstvo schválilo aktualizovaný seznam členů s hlasovacím právem.

Staršovstvo také schválilo změnu času konání bohoslužeb při výročním sborovém shromáždění na 8.30.

✓ **Velkopáteční bohoslužby s přenosem ČT**

Staršovstvo vzalo na vědomí, že SCEAV umožní konání našich bohoslužeb v odpoledním termínu v kostele tím, že nebude mít své a doporučí případně účast na našich.

Naše bohoslužby budou tento den výjimečně jen v odpoledním čase (a v kostele), dopolední nebudou – doporučí se návštěva odpoledních.

Schváleno rozeslání pozvánky na Velkopáteční bohoslužby do okolních sborů.

Vítací služba bude doporučovat příchozím, aby si sedali dopředu.

- ✓ **Kostel pro všechny** – br. farář prezentoval staršovstvu krátký komentář k této aktivitě. Poslední dva koncerty se nekonaly z důvodů finančních potíží na straně vystupujících / organizátorů. Jedná se o akce, která mají několik negativ – určité (sice malé) náklady pro sbor, nejistá, obecně spíše malá účast a mezi členy sboru není o koncerty moc velký zájem. Staršovstvo se přesto usneslo, že i letos se 3-4 koncerty uskuteční.

III. HOSPODÁŘSKÉ

- ✓ **Rozpočet na rok 2013** – Staršovstvo bylo seznámeno s návrhem rozpočtu, sestaveným rozpočtovou skupinkou. Rozpočet byl schválen.
- ✓ **Nájemní prostory** – O.p.s. Žebřík pokračuje v úpravách prostor a chystá otevření prodejny v dubnu.
- ✓ **Dopis ze seniorátního výboru** k problematice soběstačnosti sborů - staršovstvo se zabývalo otázkami, které stojí v dopise SV a formulovalo na ně odpovědi.

MODLITEBNÍ OKÉNKO

- * Děkujeme Pánu za vysvobození, jež přinesla jeho milostivá velikonoční oběť a za naději kterou máme díky jeho vzkříšení.
- * Mějme na paměti probíhající postní období. Berme je jako příležitost k prohloubení vděčného vztahu s Pánem a bližními, k hodnocení našich životů. Prosme za obnovení a obcerstvení našeho duchovního života.
- * Mysleme na výroční sborové shromáždění, ať se naše rozhodnutí neminou s Boží vůlí.
- * Přimlouvejme se za fungování mládeže, dorostu a nedělní školy v našem sboru a nové pomazání pro učitelé jednotlivých skupin. Prosme ať Bůh znovu inspiruje rodiče, ať jsou svým dětem dobrým příkladem v následování Krista. Modleme se za práci křesťanů na školách.
- * Modleme se za zasažení naší společnosti evangeliem, za oslavu a vyvýšení Pána i skrze TV přenos z našeho kostela
- * Mysleme v modlitbách na situaci etiopských žen pečujících o sirotky, oběti epidemie AIDS (postní sbírka). Za opuštěné děti a za dětské oběti jakékoli formy násilí, aby nacházely potřebnou lásku a ochranu. Za pomoc Ducha Svatého pro všechny životní situace, spojené s bolestí a utrpením.
- * Modleme se za růst štědrosti a dobré správcovství u nás osobně i v naší církvi a ve společnosti.
- * Modleme se za lidi v nesnázích ať vidí východisko ze své situace, ať neztrácejí naději.
- * Prosme za správce věci veřejných. Ať rozhodují v bázni a moudrosti.
- * Vyprošujme posilu, ochranu a požehnání pro Boží služebníky ve světě, ať je Boží jméno v úctě a vážnosti.

dm

Čas společných přímlov byl stanoven vždy na středu v době mezi osmou a devátou hodinou večerní, společná témata můžete čerpat právě odtud.

VÝZNAMNÉ NAROZENINY V MĚSÍCI BŘEZNU

VELKOPÁTEČNÍ BOHOSLUŽBY S ČT

Byli jsem požádáni Českou televizí Ostrava, aby mohla natáčet naše Velkopáteční bohoslužby (tedy v pátek 29. března od 17 hod). Kvůli přenosu jsem ovšem museli udělat několik změn:

- ▶ bohoslužby se budou konat v kostele
- ▶ letos výjimečně se nebudou konat na Velký pátek bohoslužby ranní – prosíme o pochopení
- ▶ prosíme Vás, abyste si při těchto bohoslužbách sedali do lavic v přízemí a zde v přední části, aby při záběrech z balkónu nevypadal kostel zcela prázdný.

Jinak se „televizáků“ nelekáme, jejich přítomnost při bohoslužbách nebude to nejdůležitější!

aw

FARNÍ KROUŽEK INFORMATIKY

Srdečně zveme děti (ale i další zájemce), které by se chtěly účastnit kroužku informatiky. Vede ho Josef Grendziok ve farní kanceláři pravidelně v pondělí od cca 16:45 hodin.

K zamyšlení a diskusi

VSTUPNÍ DIALOG PŘED VEČEŘÍ PÁNĚ

V roce 2004 jsme v našem sboru zkoušeli zavést vstupní dialog před večeří Páně, tak jak to odpovídá prastaré tradici. Také jsme tehdy o této praxi diskutovali, s výsledkem, že povícero lidí tuto možnost spíše odmítalo. Hlavní dva argumenty přitom byly: že nám tato věc připadá jako „katolická“ (to ovšem není, ta tradice je mnohem starší než rozdělení církve na římsko-katolickou a protestantské) a že formulacím tohoto dialogu dobře nerozumíme. Především tento důvod jsem vzal na vědomí i já, a byl jsem rád, že před modlitbou večeře Páně zůstal aspoň vzájemný pozdrav, jako ubezpečení, že to není jen věc kazatele, když si teď připomínáme poslední večeři Ježíše s jeho učedníky. – Už jsem myslel, že to tak (bez zbytku dialogu) zůstane, rozhodně jsem sám neměl úmysl vstupovat podruhé do stejné řeky. Na lednovém staršovstvu se však ozvaly hlasy, že bychom se mohli zkusit k rozhovoru o změně praxe vrátit, že se třeba situace ve sboru za ty roky změnila. Abychom zároveň co nejvíce umenšili ten argument o nesrozumitelnosti, byl jsem vyzván, abych znovu podal výklad o smyslu

jednotlivých formulací. A tak tedy, vypisují nejprve celý dialog a potom několik poznámek k němu. Zatím je to jen podnět k rozhovoru, praxe se nemění!

Předsedající: Pán s vámi!

Sbor: I s tebou!

/P/ Pozdvihněte svá srdce!

/S/ Máme je u Pana.

/P/ Vzdávejme díky Bohu, našemu Otci.

/S/ Je to důstojné a spravedlivé.

Tento vstupní dialog nacházíme v křesťanských bohoslužbách už od 3. století, v nejstarších zapsaných liturgiích a ve všech tradicích tehdejší doby. A kdybychom chtěli jít v dějinách ještě zpátky, většina jeho vět je převzata ze synagogální bohoslužby. – Večeře Páně je připomínkou a tím i zpřítomněním Kristovy oběti pro nás. My se ovšem máme na jeho oběti aktivně podílet.

Dialog má trojitou strukturu:

1. pozdrav (vzájemné přání) mezi kazatelem a shromážděním
2. pozvání k pozvednutí srdcí, na které shromáždění odpovídá souhlasem

3. pozvání k děkování, na které shromáždění odpovídá, že je to tak správné, a tím vyzývá kazatele, aby takové díkůvzdání v zastoupení lidu pronesl. To pak následuje.

Ad 1: Pozdrav „Pán s vámi“ je příslibem a zvěstováním „Pán je s vámi“.

Ad 2: Máme k němu přiblížit svá srdce „Pozdvihněte svá srdce“ - ke Kristu, který je v nebesích, k nebeské hostině. Odpověď zní: "Máme je u Pána" - jsme u něho celou svou bytostí, protože on předkládá naši oběť Otcí a nám dává jeho milost. (Ř 12,1: *Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť.*)

Ad 3: "Vzdávejme díky Bohu, našemu Otcí" - toto vzdávání díky, řecky eucharistie, dalo vlastně celému dění jméno. (Žd 13,15: *Přinášejme tedy skrze Ježíše stále oběť chvály Bohu.*) V tom, že jsme byli skrze Krista adoptováni za děti Boží, je naše lidská důstojnost. A o tom, že za Boží dílo pro nás a především za Kristovu oběť Bohu děkujeme, teď spolu říkáme: "Je to důstojné a spravedlivé." To, že se ke Kristově oběti přidáváme a dáváme Bohu sebe sama, je zároveň spravedlivé. To je naše odpověď víry, odpověď celým tělem a celým životem.

aw

POTLESK

Před mnoha lety bychom se na bohoslužbách nesetkali s takovým jevem, jako je tu a tam potlesk. Vzpomínám si, že jednou na presbyterní konferenci v Přerově bylo též mimo jiné rozloučení s jistým farářem. Obdržel, jak už to bývá, malý dárek a poděkování za službu pro církev. Velmi agilní presbyter z Rýmařova při té příležitosti zvolal: „nebojte se zatleskat“. V tom případě byl potlesk na místě, nešlo o bohoslužby. Jiná je ovšem situace, kdy v rámci bohoslužeb vystoupí nějaká skupina či jedinec s hudební vložkou. Mám za to, že na bohoslužbách není třeba tleskat, to ani kdyby na nich vystoupil takový pěvec, jako by tenor všech tenorů Enrico Caruso.

Nejvyšší nepotřebuje náš potlesk. My jsme účastníci bohoslužeb a nikoliv služby bohům. Bůh slouží nám svým slovem, které nám tlumočí kazatel.

Píšu-li o potlesku, mám na mysli jen bohoslužby, nikoli na příklad dvouhodinový koncert duchovních písní nějakého církevního sboru.

Taktéž pokud zpíváme z církevních zpěvníků, neříkáme, že si zazpíváme, ale jen „zazpíváme“.

Břetislav Maněk

AD LAUGHING WITH

Milý bratře Michaeli,

do lednového Zpravodaje do rubriky *K zamyšlení a diskusi* jsi dal písňový text, který mluví o tom, že lidé si z Boha dělají legraci jen ve svých vtipcích a v situacích nevážných, zatímco:

Nikdo se Bohu nevysmívá v nemocnici,

Nikdo si z něj nedělá legraci ve válce,

Nikdo se mu nevysmívá uprostřed hladu, mrazu či bídy.

To rozlišení mě nejdříve velmi zaujalo. Sám se také často setkávám s tím, že často až v těžkých situacích života si člověk uvědomí Boží moc a důstojnost. A ten, kdo si v životě něco obtížného prožil, se někdy velmi diví, když mezi lidmi slyší tolikeré lehkovážné mluvení o Bohu.

Ale pak jsem si uvědomil, že lidské myšlení je přece jen složitější, a tam (v těžkostech života), kde jeden reaguje (konečně) pokorou, jiný ještě roste ve svém vzdoru, a Bohu se vysmívá. Bible to nejčastěji nazve, že se Bohu rouhá. A tady by mě bohužel také napadaly příklady z pastorační praxe, ale zůstanu u příkladů biblických. Už například Izraelci, když putují pouští a dostávají se do těžkostí, jak to často nazvat jinak, než že se Bohu vysmívají? Dokonce si odlili sochu býčka a řekli: ‚To je tvůj bůh, který tě vyvedl z Egypta.‘ (Neh 9,18). A starozákonní resume (Ez 20,27): Toto praví Panovník Hospodin: Vaši otcové mě dál a dále hanobili (= vysmívali se mi) tím, že se mi zpronevěřovali.

Zdá se mi, že citovaná písničkářka vychází z jednoho epistolního verše (Ga 6,7): Bohu se nikdo nebude posmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí. Smyslem těchto slov však není, že se takový výsměch nebude dít, ale to, že takový výsměch nezůstane bez odpovědi Boží. O Boží odplatě za lidský výsměch čteme v Bibli pravidelně, a zřejmě je to zkušenost i mnoha našich současníků.

Bude mě zajímat, co si o mojí připomínce myslíš, jestli jsem se ve svých úvahách někde nespletl.

aw

CO MĚ JEN TAK NAPADLO

Ještě před několika desetiletími se říkalo, že klasické vzdělání, a s tím samozřejmě i náboženské vzdělávání, musí ustoupit modernímu, především technickému, které lépe odpovídá zrychlujícímu se vývoji společnosti a jejím potřebám. S rozvojem techniky pak nastala situace, kdy dnes například na internetu najdete všemožné informace ze všech oborů. Zdroje vědění jsou otevřeny pro všechny. Teď se však píše stále častěji, že vzdělanost ve společnosti klesá, především ta v technických vědách, v matematice, fyzice...

Až jednou budete stárnout a budete mít více času na čtení Bible, a znovu si objevíte třeba knihu Žalmů, vězte, že stojíte v silném proudu sborové tradice. Za svých patnáct let pastorační praxe jsem toto od starších a starých lidí, především těch osamělých, slyšel mnohokrát: že žalmům přicházejí na chuť, že jim rozumí mnohem více než dříve.

Kdykoliv je v televizních novinách nějaká zpráva o církevních restitucích, běží k tomu obrázky římsko-katolických hodnostářů, oblečených ve spoustě rouch, obrázky, které jsou nesympatické asi i spoustě evangelíků. Tak se z církevních restitucí stává pro běžného člověka věc ještě odpudivější. A chci věřit, že to není záměr televizních pracovníků, to si jen

vynucuje dnešní doba, která ke všemu potřebuje pestré obrázky.

Když někoho zvu na posezení po bohoslužbách nebo třeba na jiný program ve sboru, a on s díky odmítá, častěji k tomu poví: „To je asi pro vás, co do sboru patříte, co se spolu znáte.“ Ne, prosím, říkám jednou provždy: sborové akce jsou otevřené pro všechny, nikde není nějaký pevný zasedací pořádek, a ten dojem, že ti, kdo chodí už déle, že spolu drží a jiné mezi sebe nepustí, ten je naprosto mylný.

Kdyby dneska 20 minut ČT událostí nezabralo rozebírání prostého faktu, že papež rezignoval, to by mě zajímalo, jakými ještě zbytečnějšími „kecy“ by ten čas zaplnili. A tohle v našem ateistickém národě někoho zajímá? Mělo by. Řekl: „Odstupuji. Už nemám síly.“ To je pokora a umění odejít.

Byly bohoslužby první neděle postní, právě jsme přečetli evangelium o tom, jak ďábel pokouší Ježíše na poušti, a chystal jsem se číst základ kázání, jak had pokoušel Evu v ráji. V tu chvíli jsem se cítil mizerně. Proč to? Že by tomu Zlému vadilo, že tu odkrýváme jeho způsoby jednání, které se jinak snaží tajit? Říkal jsem si, že může být v klidu, že my evangelíci to zase tak vážně nebereme.

Jezdívám do Diakonie, do Domovinky, mezi lidi starší a staré. Jen málokdy je mezi nimi nějaký

evangelík, naopak často jde o lidi necírkevní. A teď v postním období jsem se s nimi snažil mluvit o vyznání vin, o tom, že my všichni přece máme nějaké hříchy, viny, slabosti, věci, co jsme udělali špatně. Hledal jsem různá slova, abych jim přiblížil, o čem to s nimi chci přemýšlet. Ale vnímal jsem, že nic, že nejsou schopni naladit se na tuto vlnovou délku, přemýšlet

nad těmito věcmi. Zdá se mi, že nevěřící člověk, aby našel životní klid, potřebuje myšlenky na všechna selhání ze své mysli vypudit. – Možná i my evangelíci někdy vyznání vin trochu odbýváme. A přesto je dobře, že si tuto oblast své existence připomínáme, že o ní víme.

aw

MURPHYHO ZÁKONY O CÍRKVI

3. ZASEDACÍ POŘÁDEK V KOSTELÍCH

Murphyho zákon prázdných lavic:

Přední lavice, z níž je nejlépe vidět a slyšet, zpravidla zeje prázdnotou.

Zákon ucpaného vchodu:

Největší koncentrace věřících bývá vzadu v kostele, kde hermeticky ucívají prostor kolem hlavního vchodu, a na výzvy kazatele, že vpředu je místa dost, zásadně nereagují.

Pastoralistovo vysvětlení ucpaného vchodu:

Někteří věřící se zřejmě shlédli v jediné kladné postavě celníka z evangelií (viz Lk 18,9-14) a praktikují poněkud fundamentalisticky jeho následování. Jiní se tlačí vzadu ze strachu, aby na ně nemohlo být vztaženo Ježíšovo varovné slovo o farizejích: „Mají rádi přední místa v synagogách.“ (Mt 23,3)

Pravidlo „1 v 1“:

Zbylé lavice v kostele jsou obsazovány dle následujícího pořádku: v každé z nich se zpočátku usadí pouze jeden člověk a to tak, aby byl pokud možno co nejvíce vzdálen od ostatních věřících.

Nesporné výhody uspořádání „1 v 1“:

- a) při pozdravení pokoje není nutno podávat nikomu ruku;
- b) bratři a sestry v Kristu nemohou člověka rušit v individuálním zažívání bohoslužeb;
- c) ve vymírajících farnostech působí kostel opticky jako zcela zaplněný.

PROGRAM VE SBORU – BŘEZEN 2013

pondělí 4. března 16:45 farní kroužek informatiky
 úterý 5. března 16:00 dorost v Porubě 19:00 starší mládež
 středa 6. března 15:00 dorost na faře 17:00 biblická hodina
 20:00 sborový čas modliteb
 pátek 8. března 15:00 Konfirmační cvičení 17:00 mladší mládež

NEDĚLE 10. BŘEZNA – ČTVRTÁ POSTNÍ – 9:30 BOHOSLUŽBY

pondělí 11. března 16:45 farní kroužek informatiky
 úterý 12. března 9:00 Kavárnička 16:00 dorost v Porubě
 19:00 starší mládež
 středa 13. března 15:00 dorost na faře 17:00 biblická hodina
 18:15 staršovstvo 20:00 sborový čas modliteb
 pátek 15. března mládež odjíždí na seniorátní akci
 Kudy Komenský nechodil (Šenov)

NEDĚLE 17. BŘEZNA – PÁTÁ POSTNÍ – 9:30 BOHOSLUŽBY

pondělí 18. března 16:45 farní kroužek informatiky
 úterý 19. března 16:00 dorost v Porubě 19:00 starší mládež
 středa 20. března 15:00 dorost na faře 17:00 biblická hodina
 20:00 sborový čas modliteb
 pátek 22. března 15:00 Konfirmační cvičení 17:00 mladší mládež
 19:00 střední generace (ve farním bytě)

NEDĚLE 24. BŘEZNA – KVĚTNÁ – 8:30 (!) BOHOSLUŽBY S VÝROČNÍM SBOROVÝM SHROMÁŽDĚNÍM

pondělí 25. března 16:45 farní kroužek informatiky
 úterý 26. března 9:00 Kavárnička 16:00 dorost v Porubě
 19:00 starší mládež
 středa 27. března 15:00 dorost na faře 20:00 sborový čas modliteb

ČTVRTEK 28. BŘEZNA – ZELENÝ ČTVRTEK – 17:00 POBOŽNOST KOLEM STOLU S VEČEŘÍ PÁNĚ A ČETBOU PAŠIJÍ

PÁTEK 29. BŘEZNA – VELKÝ PÁTEK – (NEJSOU DOPOLEDNÍ BOHOSLUŽBY!)
 17:00 BOHOSLUŽBY S VEČEŘÍ PÁNĚ
 (V KOSTELE, NATÁČENÉ ČESKOU TELEVIZÍ)

NEDĚLE 31. BŘEZNA – VELIKONOČNÍ – 8:30 BOHOSLUŽBY
 S VEČEŘÍ PÁNĚ A OBNOVOU KŘESTNÍCH SLIBŮ

úterý 2. dubna	16:00 dorost v Porubě 19:00 starší mládež
středa 3. dubna	15:00 dorost na faře 17:00 biblická hodina 20:00 sborový čas modliteb
pátek 5. dubna	17:00 mladší mládež
sobota 6. dubna	Sborová sobota - povelikonoční karneval (podrobnější informace během března ve sboru nebo na ostrava.evangel.cz)

**NEDĚLE 7. DUBNA – DRUHÁ VELIKONOČNÍ – 8:30 BOHOSLUŽBY RODINNÉ
HOSTEM CELOCÍRKEVNÍ KANTOR LADISLAV MORAVETZ**

K OBRÁZKU NA ZADNÍ STRANĚ:

Mučenka modrá – její název vznikl z toho, že v nápadném květu mučenky modré lidé dřívějších dob viděli nástroje umučení Ježíše Krista: uprostřed tři černé čnělky s bliznami jako hřeby, pět prašníků jako pět ran Kristových a okolo věnec barevných vláken jako trnovou korunu. Špičatě zakončené listy představovaly kopí, úponky dŕtky, deset okvětních lístků deset věrných apoštolů (mimo Jidáše, který zapřel, a Petra, který zradil). Bílá barva znamená čistotu, modrá nebe...

INFORMACE O SBORU

SLUŽBY, které vám, vedle pravidelných shromáždění, rádi poskytneme (podrobnější informace u faráře):

- duchovní rozhovory
- lekce uvedení do křesťanství
- texty kázání od br. faráře Wrany
- Bible a kostelní zpěvníky ke koupení
- zasílání Zpravodaje
- vysluhování Večeře Páně v rodinách u starších a nemocných
- kázání a další texty faráře A. Wrany jsou také vyvěšovány na jeho blogu aleswrana.blogspot.com

ADRESA: Husovo nám. 4, 702 00 Ostrava

TELEFON: 596 122 943

E-MAIL: cce.ostrava@volny.cz

WEB: ostrava.evangel.cz

FARÁŘ Aleš Wrana (tel. 736 600 383),

Ewa Jelinek (tel. 776 793 093)

KURÁTOR: Jan F. Krupa

BANKOVNÍ SPOJENÍ: 16 44 32 93 59/0800

Příspěvky do Zpravodaje sbírá Aleš Wrana, zpravodaj sestavuje Michael Waloschek.

